SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 2 DECEMBER 1937



ZIE DE MAAN SCHIJNT DOOR DE BOMEN....

HET GEHEIMZINNIGE PAK



HET was Sinterklaasavond. De vijf kinderen van Jaap Korenaar, twee meisjes en drie jongens, zaten muisstil in de huiskamer rondom de tafel. Het was er nog nooit zo stil geweest als nu en zelfs de kleine Annie, die anders altijd het hoogste woord moest voeren en kleine Jan, die altijd aan het zwaaien was met arm of been, gaven ditmaal geen kik.

Moeder en vader keken elkaar glimlachend aan en Annie zuchtte zwaar, toen vader zijn horloge te voorschijn haalde en keek, hoe laat het was.

Een windvlaag, die tegen de blinden aansloeg, deed de kinderen eventjes rillen. De oogjes begonnen te vonken en keken strak en gespannen naar de deur van de kamer. Maar er gebeurde niets.

„De Sint en zijn knecht hebben het druk," zei vader ernstig. „En het is slecht weer buiten. Hoor maar eens, hoe de wind giert."

„Zou de Sint ook een paraplu hebben ?" vroeg Annie.

„Nee," zei Kareltje, „maar wel een dikke regenjas. Dat is veel beter en warmer dan een paraplu. Daar doe je niks mee met dat weer, nietwaar, vader ?"



„Zou dàt Zwarte Piet zijn, moeke ?"

En daarop ontspon zich een levendige discussie over de vraag, wat nu eigenlijk het beste was met dat slechte weer : een paraplu of een regenjas.

De tongen kwamen los, de vuistjes hamerden op de tafel en de „nietes" en de „welles" vlogen door elkaar, alsof het lot van de wereld ermee bezegeld moest worden.

Rrrrr.... rink....rrrrr !!

Plots was alles doodstil.

Dat was de telefoon in de gang. Vader keek moeder aan en moeder knikte. Vader stond op, ging de kamer uit, maar liet de deur op een kier staan.

„Hier Korenaar," zei vader.

De kinderen zwegen. Ze probeerden al de geluidjes op te vangen, die door de kier van de deur kwamen. Ze probeerden zich voor te stellen, wàt vader daar aan dat geheimzinnige toestel deed. Kleine Gerrit schoof wat dichter bij moeder en fluisterde plechtig :

„Zou dàt Zwarte Piet zijn, moeke ?"

Moeder trok de wenkbrauwen op, keek Gerrit aan en fluisterde terug :

„Best mogelijk, Gerrit. We zullen het wel dadelijk weten, als vader terugkomt. Niet op tafel kruipen, Kareltje. Dat doen nette jongens immers niet."

Kareltje zakte weer af naar zijn stoeltje en Gerrit deelde Annie heel gewichtig mee, dat het inderdaad Zwarte Piet was in persoon, die aan de „tefeloon" was. Gerritje kon nog niet best praten en nam het met de plaats van de letters niet zo nauw. Toen vader terugkwam in de kamer, zag hij vijf glanzende ogenparen op zich gericht. Wat duurde het lang, voordat vader de deur van die kamer dicht had. En wat keek hij ernstig !

„Hm," zei hij, „hm, hm ! Wat 'n weer, hè, moeder ?"



Moeder knikte, maar Jan, Gerrit, Annie, Fientje en Kareltje stelden niets geen belang in het weer. Geen van allen durfde vader echter dè grote, gewichtige vraag te stellen, totdat Annie een zachte por gaf aan Kareltje en hem zachtjes toe fluisterde : „Toe, vraag jij het, Kareltje, dan krijg je die mooie glazen stuiter van me."

„Echt ?" vroeg Kareltje.

„Heel echt ! Doe het nu gauw."

Kareltje kwam van zijn stoel en trippeltrapte naar vader, die met moeder stond te praten.

„Vader ?"

„Ja, Kareltje ?"

„Vader, waar is Zwarte Piet ?"

Ziezo. Nu was 't eruit ! Ze keken allemaal naar vaders gezicht, of hij niet boos zou worden over die onbescheiden vraag. Vader zei eerst niets. Hij tilde Kareltje op en stak hem boven zijn hoofd.

„Zie je hem, Kareltje ?" vroeg hij lachend.

„W....w....wie ?" vroeg Kareltje verwonderd.

„Nou," lachte vader, „Zwarte Piet !"

„Nee," riep Kareltje.

„Nou, ik ook niet," proestte vader.

Hij zette het kleine ventje weer

neer, maar toen hij het beteuterde gezichtje zag, voegde hij er aan toe: „Maar, Kareltje, ze hebben daarnet opgebeld, dat hij onderweg was. Hij had oponthoud gehad omdat zijn paraplu was omgeslagen!"

„Hoera!" riep Gerritje. „Zie je wel, dat een regenjas...."

„Stil," suste moeder, „stil, ik geloof, dat ik iets hoor."

Ze luisterden.... Tok, tok.... nee, dat was de regen. Kr.... krrr.... ook niet, dat was een muis, die aan het hout zat te knabbelen.

Rrrr...... rink...... boem......

Ja, dàt was het. Een bel en een slag op de deur!

De twee meisjes en Gerritje zakten af tot bij moeder. Jan en Kareltje keken naar vader, die het hoofd schudde.

„Ja," zei vader, „die komt er zò wel in, als hij het is."

Ja, werkelijk. Daar bewoog iets in de gang. Het kwam nader, krabbelde aan de deur, aan de knop en toen....

Toen was het doodstil in de kamer. De deur ging open en door de opening kwam een vreselijk groot pak als het ware vanzelf de kamer in gewandeld. Het schuurde over de vloer, ging op een kant staan, tuimelde naar voren en bleef eindelijk roerloos liggen, terwijl de deur van de kamer dichtsmakte. Allen keken ze naar dat pak, maar geen van de vijf durfde er een vinger naar uit te steken.

„Nu," zei vader, „nu, dat is een raar pak! Zouden we 't niet terugsturen, moeder?"

Angstige oogjes keken moeder aan, die glimlachend zei: „Eerst even kijken, wat het is."

Onder grote belangstelling liep vader naar het pak, tilde het op en legde het voorzichtig op de tafel. Sjonge, sjonge, zo'n pak hadden ze nog nooit gezien! En wat waren dat 'n dikke touwen, die er omheen zaten!

„Hier staat iets op," zei vader. „Waar is mijn bril?"

„Hier, vader," zei Kareltje gedienstig. „Hier is hij."

„Even lezen," zei vader. „Haha, kijk, kijk. Voor de familie Jaap Korenaar. Voor Annie, Fientje, Gerrit, Jan en Kareltje, met groeten van Sinterklaas en Zwarten Piet en tot volgend jaar". Maar nu was er ook geen houden meer aan! Vijf paar handen trokken en rukten aan de touwen en vader had al zijn gezag nodig om de opgewonden gemoederen tot bedaren te brengen.


„Dit is voor mij...."

Pats! Daar knipte vader het touw door. Krakend en ritselend ging het dikke bruine pakpapier open. Gretig zochten de oogjes naar de inhoud, maar toen vader het papier nog verder openduwde, rolden er vijf andere grote pakken op tafel.

„Dit is voor mij," riep Annie, die een van de naastbijliggende pakken greep. „Kijk, vader, hier staat het op: voor Annie. En er is hier maar één Annie."

Vader lachte en knikte en alle vijf kregen ze hun eigen pak, waarmee ze in een handomdraai op de vloer zaten.

Wat hadden zij het druk met touwen en papier en wat rukten de kleine vingers zenuwachtig aan al die hindernissen, die de toegang versperden tot de inhoud van die geheimzinnige pakken.

Het duurde niet lang, of uit alle hoeken van de kamer klonken opgewonden, geestdriftige kreten. „O, vader.... kijk toch hier.... Moet u zien, moeder.... Hier, hier, 'n paar fijne schaatsen.... Een leeuw, vader, een echte," (dat was Kareltje's stem....) „O, wat fijn, moeder.... kom toch ook eens hier....!"

Vader en moeder hadden ogen te kort om alles te bezichtigen en te bewonderen. Gerritje drukte vol geestdrift een allerfijnst regenjasje tegen zijn borst en klemde een dikke sinaasappel onder zijn kin en Jan zat met glinsterende oogjes te kijken naar zijn prachtige mecanodoos.

Tok.... tokke....tok!

Het regende buiten.

Ze hoorden het niet. Ze zagen alleen maar dat vele heerlijks, dat uit het geheimzinnige pak was gekomen, dat pak, dat op z'n eentje de kamer was komen inwandelen.

En toen het bedtijd werd, werd er door ieder van de vijf iets opzij gelegd van al dat heerlijks. Ze deden het zonder mopperen of klagen, zoals ze 't ieder jaar hadden gedaan, iets van het vele, dat ze hadden gekregen, voor dié kindertjes, die geen vader en geen moeder meer hadden.

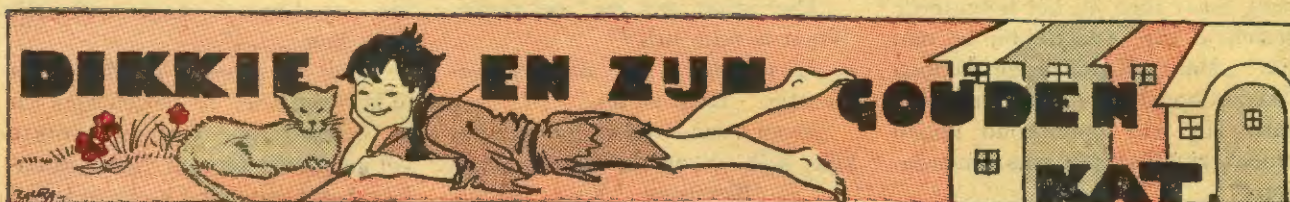
Nog nooit hadden ze zich zo behaaglijk lekker gevoeld in hun bedjes en telkens moesten ze toch weer even het hoofd oplichten om hun schat te bewonderen en vader en moeder even dankbaar lachend toe te knikken.

Kareltje was een van de laatsten, die insliep. Hij was ook de enige, die 's middags nog 'n paar uurtjes ging slapen. Maar ten slotte begon hij 't zandmannetje ook te voelen en het laatste, dat vader en moeder hem hoorden brommen, terwijl hij nog wat dieper wegzakte onder de dekens, was: „Nee, zó'n leeuw is in heel Artis niet te vinden!"

Maar toen drukte 't zandmannetje Kareltje's oogjes maar gauw dicht en vader en moeder slopen op hun tenen naar beneden.

V. LATTE





DIKKIE'S REIS VANGT AAN



Kleine Dikkie stond daar midden
In een reuze kinderbend'.
En toen Dikkie uitgepraat was,
Kwam aan 't lachen haast geen end.



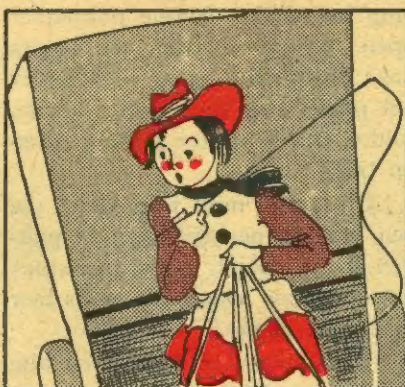
„Wat een malle, domme jongen,"
Riepen zij om 't luidst in koor,
„Pas toch op je geiten, schapen,
Want hier ben je toch daarvoor."



Maar de kleine herdersjongen,
Stoorde zich niet aan 't gepraat.
In de verte kwam een stofwolk
Aangerold over de straat.



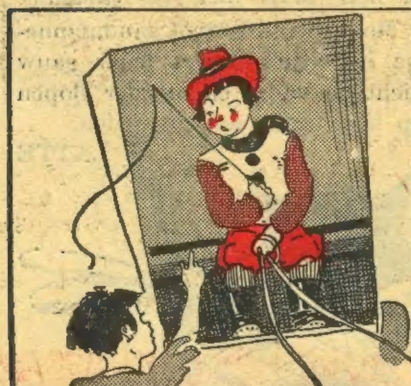
Nader kwam zij en toen bleek het
Dat 't een flinke wagen was,
Die, bespannen met acht paarden,
Reed naar 't land van Kwak-en-Das.



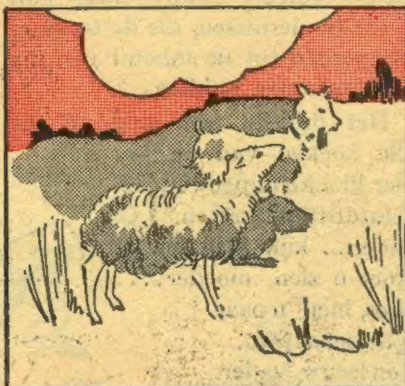
Dikkie liet een juichkreet klinken,
Stak zijn armen boven 't hoofd.
„Stop," riep hij, „'k ben Dikkie Dikson."
De voerman dacht: „'k Word beroofd."



En hij liet zijn zweepje knallen
Dat het knetterd' over d' hei,
En de jongens en de meisjes
Sprongen gillend snel opzij.



Dikkie bleef toch op de weg staan.
„Voerman," sprak hij, „neem me mee
Naar de stad der gouden straten
Als je 't doet ben ik tevree."



Klak, klak, klak, daar sneed het zweepje
Snerpend door de heidelucht.
Een paar geiten en wat schapen,
Kwamen kijken naar 't gerucht.



„Nou," sprak toen de voerman lachend,
„Je gezicht bevalt me wel!
Klim maar naast me op mijn wagen,
Als je mee wil, doe 't dan snel."



EEN LEVENDE ZONNEWIJZER

DEZE ZONNEWIJZER GEEFT OOK AL IS HIJ NIET VAN STEEN NAUWKEURIG DE TIJD AAN HIJ STAAT IN DE TUIN VAN HET KASTEEL VAN WENDWORTH DE CIJFERS WORDEN GEVORMD DOOR PALMSTRUIKJES EN DE WIJZER ZELF IS EEN TAXISBOOM VAN BIJNA VIER METER HOOG DEZE LEVENDE ZONNEWIJZER WERD IN HET JAAR 1732 GEPLANT

BRAND! BRAND!

WAT HIERBIJ STAAT AFGEBEELD, VERSCHILT WEL HEEL VEEL VAN DE BRANDMELDERS, DIE WIJ IN ONZE STEDEN VINDEN. TOCH BEWIJST DIT BOUWWERK DEZELFDE DIENST WANNEER ER IN BETHEL — DAT IS EEN KLEIN STADJE IN DE STAAT CONNECTICUT, — BRAND IS, DAN WORDEN DE SPUITGASTEN OPGEROEPEN DOOR DEN BRANDMEESTER DIE MET EEN ZWARE VOORHAMER OP DE GROTE IJZEREN HOEPEL SLAAT — OOK 'N MANIER — OM ALARM TE MAKEN EN ZIJ SCHIJNT TE VOLDOEN; DAT IS 'T VOORNAAMSTE!



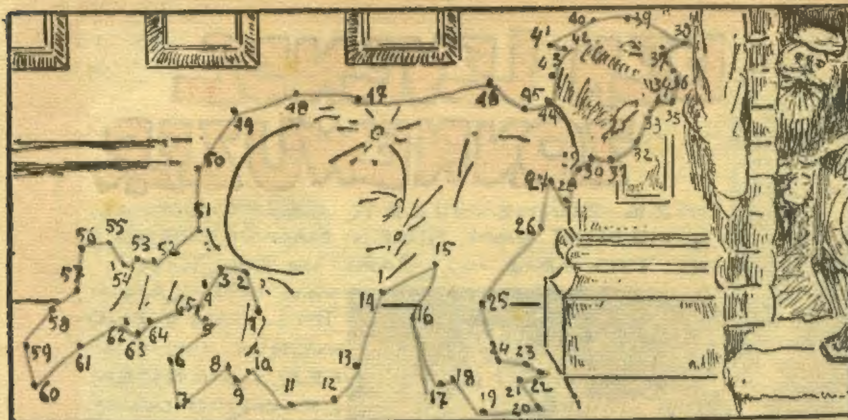
HET LANCETVISJE

HEEFT EEN LICHTE RUG EN EEN DONKERE BUIK HIERIN ONDERSCHEIDT HET ZICH O.A VAN ALLE ANDERE VIS HET LANCETVISJE WORDT AAN DE ROTSACHTIGE KUSTEN VAN EUROPA GEVONDEN MEESTAL ZIET MEN HET IN GEZELSCHAP VAN MEERDEREN BIJEEN, ZIJ ZUIGEN ZICH AAN ELKANDER VAST EN DOEN DAN GELIJK ONZE TEKENING AANTOONT, MET Z'N ALLEN AAN EEN PALING DENKEN



G. GISSENHOVE

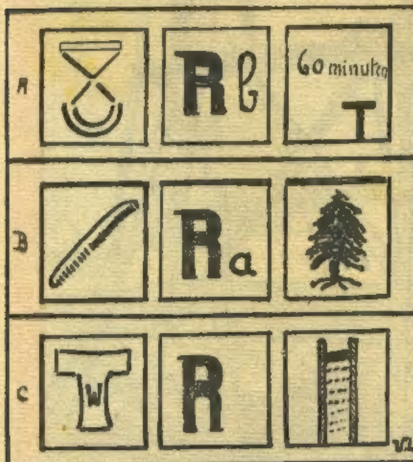
BONT ALLERLEI



De verrassing Op surprise-avond wil Jan ook wel eens zien, wat die Sinterklaas voor een man is en daarom heeft hij 't in zijn hoofd gezet den geheimzinnigen man te verrassen. Als jullie willen zien, wat Jan doet, trek dan een lijntje van No. 1 naar 2 enz. tot en met 65.

Drie-woorden-rebus 3

A. Het eerste van deze drie woordjes is een bepaald gedeelte van een stad.
B. Het tweede zegt men van personen, die vriendschappelijk met elkaar omgaan.
C. Het derde is iets, waar men vooral in een bepaald seizoen aan doet.



Even lachen

„Zeg, Harrie, weet jij soms ook, wat water is?"

„Ja, meester. Iets, dat zwart wordt, als je 'r je vingers in steekt!"

„Zeg, Pietje, jouw opstel over de vacantie is precies hetzelfde als dat van Jantje."

„We zijn ook samen uit logeren geweest, meester!"



Het wandelend geldstuk

Voor dit aardig trucje heb je niets anders te gebruiken dan een servet of zakdoek, een muntstukje, drie lucifers en een gewoon glas.

Op een hoekje van de tafel leg je 't geldstuk op het servet. Er omheen leg je de drie lucifers en je zet er 't glas boven op, zodat dit het geld niet raakt. Nu begin je vlug op 't servet te krabben, dicht tegen 't glas aan en je zult zien, dat 't niet lang duurt, of het geldstuk komt van onder het glas naar je toegewandeld. Alleen moet je 'r voor zorgen, dat 't glas op de lucifers staat en niet op 't geldstuk.

Keesje en zijn kleine zusje staan bij de poes te kijken, die slaapt en snort.

„Hoor eens," zegt Keesje, „die is gaan slapen en heeft vergeten de motor af te zetten!"

Oplossingen vorig nummer

LETTERGREEP-PUZZLE

1. g e n e r a a l
2. t e l e f o o n
3. a k k e r m a n
4. t h e e b l a d
5. k o n i n g i n
6. o o g w a t e r
7. b r u i l o f t
8. s n e l h e i d

Gezamenlijke t w e e d e letters vormen de naam:

e e k h o o r n.

EVEN HAPPEN



DRIE-WOORDEN-REBUS 2

1. Koppensneller (K-op-pen-Sn-el-l-er).
2. Ruiker (R-ui-ker-(s)).
3. Openen. (Op-e-nen).



Hallo! Wat is dat?

1. Ik heb het niet en ik zou 't ook niet graag hebben, maar als ik het kreeg, zou ik het voor niets ter wereld afgeven!
2. Holderdebolder loopt over de zolder met een mond vol mensevlees.
3. Hoeveel sinaasappelen gaan er in een kist?
4. Wat valt er door de ruit zonder ze te breken?

Het liedje van Zwarten Piet

*(Op de wijze van:
Zie ginds komt de stoomboot)*

Hoor: Pieterman, 't zwartje,
Gaat weer op het pad.
Tok, tok, op de deuren,
Boem, boem.... wat is dat?
Hij kijkt door de ruiten
Of zit op het dak
En draagt op zijn schouder
Een flink stevig pak.

De meisjes en jongens,
Die braaf zijn en zoet,
Die brengt hij elk jaar weer
Van den Sint een groet.
Ze krijgen wat lekkers
En speelgoed erbij
En naast hun naam zet hij
Een **rood** kruisje opzij.





Die stout en ondeugend was,
Kijkt hij niet aan.
En laat naast hun namen
Een **zwart** kruisje staan.
Dan bromt hij en gromt hij
En stampt met zijn voet
En gooit door de schoorsteen
Niets anders dan roet.

Hoor, meisjes en jongens,
Daar komt Zwarte Piet.
Laat vrolijk nu klinken
Het Pietermanslied.
Wees welkom, wij vragen
Ook dit jaar alweer:
Toe, zet naast ons namen
Een **rood** kruisje neer.

V. LATTE



EVEN LACHEN

„Vader!"
„Ik heb nou geen tijd, jongen!"
„Vader, mag ik wat vragen?"
„Ik heb geen tijd!"
„Maar ik wou toch wel wat vragen!"
„Ja, wat dan? Iets van belang?"
„Ja, vader. Ik zou graag weten, wat de wind doet, als hij niet waait!"

De onderwijzer: „Ik heb jullie verteld, dat jullie minstens één keer in de week iemand plezier moeten doen. Heb jij dat gedaan, Wim?"
„Jawel, meester. Ik heb m'n opoe bezocht en bij haar gegeten. Ze vindt het altijd prettig als ik veel eetlust heb!"



Annie komt opgewonden thuis van school.
„Moeke," roept ze, „onze juffrouw heeft nog nooit een paard gezien!"
„Maar, maar," zegt moeke, „hoe is dàt mogelijk, Annie?"
„Ja moeke," zegt Annie, „ik heb 't paard van Sinterklaas op 't bord moeten tekenen en onze juffrouw wist niet eens, wàt het was!"

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

DE PIANOLES



